

Tekst og foto af Jannik Engen

Heldigere end de fleste andre

Trafikken er intens - i sydgående retning. Langt hovedparten af den modkørende trafik er tyske biler, for det er lørdag formiddag. Det er skiftedag i de vestjyske sommerhuse, og det kan mærkes, ligesom den stærke vind fra vest kan mærkes på bilens styretøj.

I Søndervig parkerer vi tæt ved sidste klitrække, for Vesterhavet skal opleves i den stærke blæst. Kontrasten til mit Langelands stille kyster er overvældende. Kæmpestore bølger rejser sig langt ude for at brydes i infernoer af skumsprøjt. Men, en rask spadseretur skal vi gennemføre, inden vi kører til campingpladsen. Min geologi-interesserede ledsager travler med bøjlet hoved i håbet om at finde spændende sten eller måske en ravklump, men bølgerne har åbenbart ædt de smukkeste sten og ethvert lille stykke "guld". Gennemblæste og uden hverken sten eller "guld" tjekker vi ind i receptionen, hvor Robert Kroning under ivrig overvågning af hunden, Kenzo, udleverer nøglen til ferielejligheden.

Mens min ledsager pakker ud, følger jeg Robert ind i privatboligen ved siden af receptionen. Her har Lise sat gang i kaffe-brygningen, og snart sidder vi bænket med en hed kop kaffe og kigger ud på de

tunge skyer, som hastigt driver mod øst. Man skulle ikke tro, at vi endnu ikke var kommet ud af august.

- I går var jeg lige ved at tro, at vi skulle til at have nye flagstænger. Flere træer lå nærmest hen langs jorden, men de er jo vant til det, griner Robert.

Lise og Robert Kroning på 40 og 44 år er i gang med deres ottende sæson som værtspar på Søndervig Camping. Det vil sige, at for Robert er det mange flere, for han er opvokset på campingpladsen, som hans forældre, Eva og Eric Kroning, drev fra 1969.

Lise, der kommer fra Silkeborg-området, er uddannet bibliotekar og har arbejdet som sådan i både København, Esbjerg og Århus.

Robert er uddannet cand. merc. jur. i skatteret og har arbejdet som skatterådgiver for det offentlige og for private virksomheder. Det blev blandt andet til syv år i Landsskatteretten.

- Vi mødtes faktisk tilfældigt sidst i 1997 hos en studiekammerat, som er nabo til campingpladsen, siger Robert og fortæller, at det førte til bryllup i 1999.

Parret bosatte sig i Århus, hvor de begge arbejdede, men på det tidspunkt var der ingen af dem, der havde overvejet at gå ind i campingbranchen.

- Men så kom der et tidspunkt, hvor vi følte, at vi kunne have brug for at gøre lidt op med vores arbejdsliv. Vores første

barn var undervejs. Vi havde erfaret, at Roberts job i revisionsfirmaet krævede rigtig mange timer, og det ville presse os i familielivet. Vi vidste, at det var det rigtige tidspunkt, hvis vi fik chancen til at begynde på noget andet, siger Lise.

Ifølge Robert havde hans forældre på intet tidspunkt bragt en eventuel overtagelse af campingpladsen på banen. Men han og Lise vidste, at de overvejede at afhænde pladsen inden for overskuelig tid, så hjemme i Århus blev der gjort mange overvejelser.

- Jamen, vi satte det hele skematisk op med fordele og ulemper sat overfor hinanden, og der var klar positiv overvægt, siger Lise og fortsætter:

- Det vigtigste for os var, at det skulle være noget, hvor vores børn kunne have os tæt på det meste af tiden. Og så skulle det være noget, som vi kunne være sammen om, og hvor vi selv havde indflydelse på arbejds-situationen. Det var egentlig ikke fordi, vi var trætte af vores jobs. Vi vidste bare, at skulle det være, skulle det være nu.

I dag har parret børnene Camilla på ni og Christina på fire, og det er to heldige børn, for de har deres bedsteforældre som naboer, så når mor og far ikke lige har tid, så kan de altid gå på nabobesøg.

- Når jeg tænker på min egen opvækst, så synes jeg, at det var en perfekt opvækst her på pladsen. Det var rart, at mor og far var der, når jeg kom hjem fra skole, eller når jeg lige stod og havde brug for en af dem. Og så var der jo altid nogen at lege med i sæsonen, siger Robert.

Han og hans et år yngre lillebror, Harald, fik tidligt lov til at hjælpe til på pladsen. Som Robert siger, fik de lov til at hjælpe, når og hvor de kunne efterhånden, som de voksede op. Så han var bekendt med de fleste af funktionerne, da han og Lise tog over 1. januar 2001.

- Mine forældre blev selvfølgelig glade, da vi fortalte, at vi godt ville køre pladsen videre. De har sideløbende igennem 25 år drevet Kroning International Antikvarboghandel lige her inde ved siden af, siger han og peger mod endevæggen.

Og derinde styrer Eva og Eric så deres egen butik, der i øvrigt byder på ikke mindre end 450 kvadratmeter med over 150.000 bøger på flere sprog og i alle gener samt en webshop.

- Men jeg havde jo været væk herfra i 15 år, så det har været og er stadig rart, at de bor her. Selv om jeg kendte til de fleste af

pladsens funktioner, er der ting, som man alligevel ikke har set fra sidelinjen, siger han, og Lise fortsætter:

- Ja, på det punkt har vi været noget heldigere end de fleste andre campingplads-ejere, der bare er hoppet ud i det. Eva og Eric har hjulpet rigtig meget og gør det stadigvæk også, når der er behov, selv om det nok mest er som barnepiger nu.

Den godt tre hektar store Søndervig Camping opstod oprindeligt sidst i fyrrerne på landbrugsjorden tæt ved en trelænget gård, som i dag er revet ned og erstattet af den store murstensbygning. Bygningen har Eric Kroning selv bygget og udbygget undervejs igennem godt 30 år sammen med fire mindre servicebygninger som supplement til den store ved hovedbygningen samt fire individuelle familiebadrum ude på pladsen.

- Min far var faktisk den første, som lavede enhedsbadrum, som man kunne leje for sig selv, og det er noget, som er rigtig populært, siger Robert og fortæller, at campingpladsen både var moderne og ajourført, da de overtog.

- Bygningen her byggede far i starten af 70'erne, og den har så udviklet sig gennem årene, så der ud over vores to lejligheder, antikvarietet, reception og butik også er fire ferielejligheder, campingkøkken, aktivitetsrum og den store sanitetsafdeling. På Søndervig Camping spejder man forgæves efter en swimmingpool, hvis det ellers er det, man er kommet efter. Og forklaringen er enkel nok: Lise og Robert har ingen intentioner om at konkurrere med de store pladser på Vestkysten.

- Nej, vi tænker ikke på at få swimmingpool. Vi har havet tæt på. Vi har sommerhuse hele vejen rundt, så vi kan ikke udvide uden at skulle købe sommerhusgrunde, og det koster. Og så er vi fyldt op i højsæsonen alligevel. Det kan altså ikke svare sig, siger Lise og fortsætter:

- I det hele taget er vores målgruppe familier med mindre børn samt par, hvis børn er flyttet hjemmefra. Vi har ikke meget at tilbyde teenagerne. De fleste af vores gæster vil helst være et sted, hvor ungerne kan rende på legepladsen alene.

- Med 200 enheder er vi en mindre plads, og vi kan ikke hamle op med de store. Man skal gøre op med sig selv, hvad man vil satse på. At gøre noget halvt duer ikke. Og så kan vi jo konstatere, at her kommer mange familier, som er rejst fra de store pladser netop fordi, de er store.

Til min overraskelse fortæller Lise og Robert, at 70 pct. af alle turisterne er danske og ikke tyske, som jeg havde forventet.

- Søndervig er en gammel badeby, som er kendt af danskerne. Selvfølgelig er der masser af tyskere i sommerhusene her i august, men i juli er langt hovedparten danskere. Og så vil tyskerne jo helst ligge helt ud til vandet. Det gør de ikke her. Vi er til gengæld i læ bag klitterne, siger Lise. Campingpladsen har kun 40-45 fastligere og det er ifølge Robert et passende antal for deres plads, så interesserede må lade sig skrive på venteliste.

På spørgsmålet, om de overvejer at få en fjerde stjerne på facaden, er svaret:

- Vi skal såmænd ikke gøre så meget for at få den. Men på den anden side vil vi hellere overraske positivt frem for, at gæsterne bliver lidt skuffede, hvis der er noget, der halter i forhold til antal stjerner. For os handler det om lige så stille at fortsætte den udvikling, som vi overtog. Det betyder, at vi nu går i gang med at renovere de fire servicebygninger én efter én de kommende vintre, siger Robert.

Vi vandrer rundt i blæsten ude på campingpladsen, da vi nærmer os en autocamper i et hjørne. Det viser sig at være deres egen feriemobil, og som Lise siger:

- Ja, ferie skal der jo også være tid til. Fordelen med autocamperen er, at vi hurtigt kan sige, at nu vil vi af sted, og så er vi

næsten allerede på vej. Lidt mere forberedelse skal der til, når familien drager på årets store ferie, som helst skal vare mindst fire uger og gerne seks. Og så må pigerne have fri fra skole, men det er ikke noget problem fortæller Lise videre:

- Vi passer i forvejen mail, telefon og bookinger i ferien. Vi kan altså være i kontakt med børnenes lærere, så vi kan undervise pigerne undervejs. Det er noget, man har forståelse for herovre. Man er klar over, at der er særlige hensyn, fordi forældrene oftest arbejder i turistsektoren med en hektisk sæson. Jeg tror i øvrigt også, at det er godt for børnene, at de får nogle andre oplevelser med.

Og oplevelser får familien på turene, der af en eller anden grund altid ender et sted i Spanien. Da de sidste år besluttede sig for at "gøre" Frankrig, endte autocamperen alligevel syd for Alicante.

Når Lise og Robert tænker tilbage på de forløbne sæsoner på Søndervig Camping, er det med tilfredshed - tilfredshed med, at de gjorde op med deres tidligere arbejdsliv.

- Ikke mindst vores forventninger til, hvordan familielivet med børnene skulle fungere, er til fulde opfyldt. Det, at vi kan være så meget sammen med dem og gøre en hel masse ting i fællesskab, er det hele værd, konkluderer Lise.

